

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 134/2011-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. F. L., CSc., B., zastúpeného advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II č. k. 42 Cb/127/2008-84 z 12. októbra 2009 a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. F. L., CSc., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2011 doručená sťažnosť Ing. F. L., CSc., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 42 Cb/127/2008-84 z 12. októbra 2009 a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«... K zásahu do základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa došlo v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II, č. k. 42Cb/127/2008, na určenie porušenia práva na príslušný súd, zákonného sudcu a účinný prostriedok nápravy a v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave, č. k. 1 Cob/21/2010...

Sťažovateľ podal dňa 17. 9. 2007 na Okresnom súde Bratislava II návrh na určenie porušenia práva na príslušný súd, zákonného sudcu a účinný prostriedok nápravy podľa dôkazu č. 1. Súd zmienený návrh evidoval podľa dôkazu č. 2 v konaní č. 19C/67/2007 pred zákonnou sudkyňou JUDr. K. F.

Sťažovateľ bol pravdepodobne úspešný svojou námietkou podľa dôkazu č. 4 a Najvyšší súd SR pravdepodobne vec prikázal späť Okresnému súdu Bratislava II. Takéto uznesenie však nebolo sťažovateľovi nikdy doručené a sťažovateľ na existenciu takéhoto rozhodnutia usúdil len z okolnosti, že vo veci náhle opäť konal Okresný súd Bratislava II v konaní č. 42Cb/127/2008...

... Citované znenie petitu žaloby súd prvého stupňa odmietol uznesením na č. l. 84 z 12. 10. 2009, podľa dôkazu č. 15, s jediným odôvodnením, že návrh nie je v zmysle § 80 písm. b), c) O. s. p. ani žalobou na splnenie povinnosti, ani určovacou žalobou (str. 2. cit. uznesenia, 2. odsek zhora), pričom na doplnenú časť (2) petitu súd neprihliadol s odôvodnením podľa § 43 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého na iné podanie, ktoré podľa svojho obsahu nespĺňa náležitosti návrhu na začatie konania, ak nie je riadne opravené alebo doplnené, súd neprihliada.

Sťažovateľ podal voči odmietavému uzneseniu súdu odvolanie podľa dôkazu č. 16. Toto odvolanie zamietol Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. 9. 2010, ktoré sťažovateľ prevzal dňa 22. 11. 2010, podľa dôkazu č. 17, ktorým odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Z uznesenia podľa dôkazu č. 15 nemožno zistiť, či odvolací súd prihliadol na celé požadované znenie petitu návrhu podľa podania sťažovateľa z 9. 9. 2009...

Odmietnutím prejednať žalobu sťažovateľa na nápravu škody spôsobenej nezákonným uznesením valného zhromaždenia, ktoré spoločnosť utajila pred svojim spoločníkom v rozpore so zákonom, súdy sťažovateľovi odňali Ústavou a medzinárodným dohovorom garantované právo na účinný prostriedok nápravy.

Odmietnutím prejednať vec vedenú na Okresnom súde Bratislava II pod č. k. 42Cb/127/2008 súdy Slovenskej republiky sťažovateľovi odmietli i právo napraviť nezákonný stav, a preto bolo porušené právo sťažovateľa na účinný prostriedok nápravy...

Podľa dôkazu č. 2 bola vec Okresného súdu Bratislava II, č. k. 42Cb/127/2008, na tomto súde pri podaní návrhu pôvodne vedená pod č. k. 19C/67/2007. Podľa potvrdenia Okresného súdu Bratislava II z 17. 9. 2007 z 14:12:11 hod., vec č. k. 19C/67/2007 bola pridelená na rozhodnutie sudcovi tunajšieho súdu: JUDr. K. F. a táto sudkyňa je zákonnou sudkyňou sťažovateľa dodnes, pretože je dodnes sudkyňou Okresného súdu Bratislava II.

Sťažovateľ sa domnieva, že k odňatiu zákonného sudcu došlo využitím rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava II, na základe ktorého pravdepodobne predsedníčka súdu vec pridelená z občianskoprávneho oddelenia do obchodného oddelenia použitím neoprávneného tvrdenia, že návrhom je uplatnená vec podľa obchodného zákonníka...

Navrhujem, aby Ústavný súd SR priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy v takej výške, ktorou by aspoň čiastočne zmiernil dôsledky, ktoré štát sťažovateľovi spôsobil

nemožnosťou nápravy nezákonného stavu. Žiadam, aby Ústavný súd SR priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 3.000,-€...»

Sťažovateľ je toho názoru, že postupom a uznesením okresného súdu č. k. 42 Cb/127/2008-84 z 12. októbra 2009 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Porušenie svojich práv vidí v tom, že okresný súd uznesením č. k. 42 Cb/127/2008-84 z 12. októbra 2009 jeho návrh odmietol z dôvodu nedoplnenia návrhu požadovaným spôsobom, hoci bol na to okresným súdom vyzvaný, a krajský súd uznesením č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a uznesením okresného súdu č. k. 42 Cb/127/2008-84 z 12. októbra 2009 a postupom a uznesením krajského súdu č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010, aby zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 000 € a náhradu trov konania vo výške 314,18 €.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril krajský súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr. 3097/2011z 22. februára 2011, v ktorom sa uvádza:

„... Vec vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 1 Cob 21/2010, účastníkov konania Ing. F. L., CSc. c/a B., spol. s r. o., o určenie práva na príslušný súd, zákonného sudcu a účinný prostriedok nápravy, bola predložená tunajšiemu súdu dňa 22. 01. 2010,

prerokovaná bola v zložení senátu JUDr. A. R. ako predseda senátu a JUDr. D. M. a JUDr. E. E. ako členovia senátu.

Odvolačný súd vec rozhodol bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. dňa 25. 10. 2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bol návrh žalobcu zo dňa 17. 09. 2007 odmietnutý, bolo potvrdené a žalobcovi bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume 143,85 €.

Vzhľadom na absenciu základného súdneho spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 42 Cb 127/2008, ktorý bol v dôsledku podaného dovolania navrhovateľom (v danom prípade sťažovateľom), zaslaný dňa 15. 02. 2011 na Najvyšší súd Slovenskej republiky, viac k veci zo zberného spisu neviem uviesť...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

1. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu č. k. 42 Cb/127/2008-84 z 12. októbra 2009, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie preskúmal v odvolacom konaní. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavnú neopodstatnenosť návrhu ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označených základných práv alebo slobôd, reálnosť ktorých by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Teda úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nie je, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorých z práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a stala sa súčasťou jej právneho poriadku, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Základnou námietkou sťažovateľa obsiahnutou v odôvodnení jeho sťažnosti bolo jeho presvedčenie, že krajský súd, ktorý vo veci konal a rozhodoval, porušil jeho základné právo na prístup k súdu, základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi a právo na účinný prostriedok nápravy tým, že jeho návrh na začatie konania odmietol.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach pravidelne vyslovuje názor, že nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom pre ich rozhodnutia. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 147/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

V odôvodnení uznesenia krajského súdu č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010 sa uvádza:

«... Prvostupňový súd napadnutým uznesením návrh žalobcu zo dňa 17. 09. 2007 doplnený podaním zo dňa 27. 11. 2007 a 09. 09. 2009 odmietol, žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania a súčasne rozhodol o vrátení súdneho poplatku za podaný návrh v sume 325,30 Eur. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ust. § 43 ods. 1 - 3 O. s. p. a uviedol, že žalobca sa svojim návrhom zo dňa 17. 09. 2007 a následne na základe uznesení súdu doplnenými podaniami zo dňa 27. 11. 2007 a 09. 09. 2009 domáhal určenia, že žalovaný mu znemožnil podanie žaloby na určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného konaného dňa 28. 11. 2000, ktorým bolo zmenené sídlo spoločnosti žalovaného. Uviedol, že uznesením zo dňa 14. 08. 2009 vyzval žalobcu, aby v lehote 30 dní doplnil petit návrhu tak, aby ten bol presný, určitý, zrozumiteľný a najmä vykonateľný. Konštatoval, že žalobca síce podaním zo dňa 09. 09. 2009 doplnil petit návrhu, nie však požadovaným spôsobom a tento petit nie je v zmysle ust. § 80 písm. b) a c) O. s. p. ani žalobou na splnenie povinnosti, ani určovacou žalobou...

Proti tomuto uzneseniu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. V dôvodoch odvolania vyčítal súdu prvého stupňa predovšetkým to, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako i to, že nesprávne zistil skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a

slobôd, ako aj príslušné ustanovenia procesného práva obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku a hmotnoprávne ustanovenia zakotvené v Obchodnom zákonníku a vyslovil názor, že jeho žaloba spĺňa všetky náležitosti vyžadované zákonom a žiadal preto napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie...

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 O. s. p., prejednal odvolanie žalobcu podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolania, ako aj stanoviskom žalovaného k odvolaniu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je vecne správne.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca žalobou doručenou súdu prvého stupňa dňa 17. 09. 2007 žiadal, aby súd určil, že žalovaný mu znemožnil podanie žaloby na určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spoločnosti žalovaného zo dňa 28. 01. 2000, na základe ktorého bolo zmenené sídlo spoločnosti žalovaného, v trojmesačnej prekluzívnej lehote, čím ho poškodil v práve na konanie pred príslušným súdom a zákonným sudcom a zároveň žiadal určenie, že predmetné uznesenie je neplatné. Následne podaním zo dňa 27. 11. 2007 (po doručení uznesenia súdu zo dňa 02. 11. 2007) a podaním zo dňa 09. 09. 2009 (po doručení uznesenia zo dňa 14. 08. 2009) upravil preto žalobný petit tak, ako je uvedený v týchto podaniach.

Podľa ust. § 79 ods. 1 veta prvá a druhá O. s. p. konanie sa začína na návrh, pričom návrh má okrem náležitostí uvedených v ust. § 42 ods. 3 O. s. p., okrem iného obsahovať okrem opísania pravdivých skutočností a dôkazov, na ktoré sa dovoľáva, obsahovať aj uvedenie čoho sa svojim návrhom domáha. Podľa ustanovenia § 80 písm. b) a c) O. s. p. sa návrhom na začatie konania možno domáhať, aby sa rozhodlo najmä o splnení povinnosti, ktorá vyplýva zo zákona, z právneho vzťahu alebo z porušenia práva alebo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Zo znenia týchto ustanovení teda vyplýva, že žalobca môže podať žalobu na plnenie (§ 80 písm. b) O. s. p.), alebo určovaciu žalobu. Z právnej teórie, ale aj zo súdnej praxe a konštantnej judikatúry je zrejmé, že určovacia žaloba, za akú ju považuje žalobca, má miesto len vtedy, ak možno zabrániť porušeniu práva účastníka konania. Takejto žalobe nemožno prisvedčiť keď už právo bolo porušené. Vtedy prichádza do úvahy len žaloba na plnenie.

Naviac je potrebné uviesť, že či žaloba na plnenie alebo určovací žaloba musí obsahovať žalobný petit, ktorý v prípade úspechu v konaní bude aj vykonateľný. V opačnom prípade takáto žaloba nemá právne opodstatnenie. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobcom navrhnutý petit je nevykonateľný a teda nemá žiadne právne následky. Prvostupňový súd preto správne postupoval, pokiaľ žalobcu uznesením na odstránenie väd podania vyzval. Vzhľadom k tomu, že žalobca tento nedostatok žaloby neodstránil, prvostupňový súd správne podanie žalobcu podľa ust. § 43 ods. 2 O. s. p. odmietol...»

Skutkové a právne závery krajského súdu sú v danom prípade jasne zdôvodnené a toto zdôvodnenie je i náležite zhodnotené. Krajský súd sa vysporiadal s námietkami obsiahnutými v odvolaní sťažovateľa ústavne predvídaným spôsobom. Závery krajského súdu sú podradené príslušným právnym ustanoveniam, ktorými sa daná právna vec spravuje. Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu zo 14. augusta 2009 vyzvaný na doplnenie návrhu na začatie konania. Sťažovateľ doplnenie síce vykonal, avšak ani po tomto doplnení nebolo možné považovať jeho podanie za žalobu, ktorej petit by bol vykonateľný. Vzhľadom na to okresný súd uznesením č. k. 42 Cb/127/2008-84 z 12. októbra 2009 odmietol návrh sťažovateľa a krajský súd uznesením č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010 uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Odmietnutie návrhu, ktorý sťažovateľ nedoplnil, resp. neopravil v intenciách výzvy všeobecného súdu, nie je možné v danom prípade považovať za odňatie práva na prístup k súdu ani za odňatie práva na zákonného sudcu a ani za porušenie práva na účinný prostriedok nápravy. Ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľa nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie uznesenia krajského súdu č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne skutočnosti signalizujúce možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, preto sťažnosť v časti namietajúcej postup a uznesenie krajského súdu č. k. 1 Cob 21/2010-100 z 30. septembra 2010 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa, ktoré sú viazané na úspech v merite veci.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. marca 2011